

Muzejní příměstský tábor srpen 2014

„Řemeslo má zlaté dno“

Děti pracovaly pod vedením mistra skláře Vladimíra Graciase na velké zakázce pro svitavský kostel. Stalo se totiž, že jakýsi chuligán rozbil skleněnou vitráž okna kostela a z ní zůstalo pouze několik barevných střepů. Že nevíte, co to vitráž je? Děti to taky nevěděly, ale po dvou dnech to zjistily. Konečný výsledek uviděly na vlastní oči v pátek a kulili oči i rodičové. Takže mistrovské zkoušky z oboru sklář dopadly na výbornou. Druhým řemeslem se stal architekt, památkář, zeměměřič. Týmy změřily pásmem svitavské náměstí, spočítaly domy, podloubí, které rovněž změřily. Celou aktivitu si pak zopakovaly v Litomyšli. A výsledek? Ani se neptejte. Zkoušeli jsme to pak různě kamuflovat, natahovat pásmo, doměřovat, přeměřovat, násobit (v případě Litomyšle dělit) a přesto Litomyšl vyhrála ve všech ohledech. Sice o prsa, ale vyhrála. Ale jenom obvod svitavského náměstí byl 1098 metrů, tam jsme Litomyšli zdatně konkurovali, leč deset metrů chybělo. Třetím řemeslem byla kovařina v kovárně mistra Františka Bečky v České Třebové. Podle barvy pleti děti poznaly, jak vypadá mouřenín. Jak jinak můžete vypadat po vylezení ze začouzené kovárny na vzduch? Ale vrátili jsme se zase umytí, protože jsme mour nechali v bazénu ve Třebové, kde z nás měli radost. Vypadalo to, že po hladině plove banda starých remorkérů, zašpinili jsme i tobogán, sprchy, foyer, dětský bazén, stánek s občerstvením, třebovskou hospodu, vlak a nádraží. Je to prostě černé řemeslo. Pak přišla výše zmíněná Litomyšl a archeologie v muzeu. Děti se podívaly, osahaly, převlékly do starých kostýmů - některé jsme nepoznali a až poté, co se odstrojily, pochopili jsme, že to jsou naši. Ale dědicové Františka Křížíka viděli jeho obloukovou lampu, vyzkoušeli znalosti v historickém kvizu. Teprve tam Křížíkovci pochopili, že je zapotřebí se mnoho učit a ne pouze tipovat pade na pade... V pátek byl slavnostní den. Zbytky našeho týmu, takové zdravé jádro, se podmanilo dovednosti keramika Honzy Vostřela, pak ještě menší zdecimované zbytky vystoupaly na věž kostela pro poslední razítka do svých Wanderbuchů a uložily do Špárbuchu poslední sumy získaných peněz. No, a posledním řemeslem byla muzejničina. Odpočatý tým si uspořádal vlastní vernisáž toho, co během týdne vykouzllil. Rodičům byla představena výsledná vitráž a do toho jejich ratolesti s kulturním programem. Co to bylo? Počkejte. Klavír, flétny, tuba, housle, foukací harmonika a kytara propojeno průvodním slovem. A to již zbývalo jen předat výuční list, poklepat pacičkou a ádyjé. Domů k rodičům, babičkám a dědečkům, na dovolenou, na koně, na kola, na vodu. Na co? Jo, na... nashledanou

